

Алекс Болдин
Оса в чашата

Последните топли дни на септември бавно се низеха като големи жълти царевични зърна пред погледа на прегладнял петел. Само едно негово ловко движение на клюна и тях вече нямаше да ги има. Такъв беше и тоя ден, с напичащо и прежурящо слънце, с не много ясно небе и не много ясни намерения.

В късната съботна утрин колелата на червения Фиат сънливо потропаха по изровения асфалтиран път. Тримата провинциалисти бяха току що напазарували от големия пазар в Илиянци и геройски се мъчеха да преодолеят сънливостта и съсредоточат вниманието си към близкото, неясно бъдеще. Това бъдеще бе предначертано още в началото на годината. Целта бе поставена и трябваше да се достигне пък макар и на не съвсем ясна цена. Четвъртият член на компанията, Гинчето не пожела да сподели тая цел. Махна им усмихната с ръка за довиждане и се шумгна отново в хорската пазарна тълпа. Тя щеше да се прибере вечерта, обратно с автобуса в провинциалния град. Тенджерата която купи, обаче щастливо похлопваше до двете раници в багажника на колата.

Като стана въпрос за цел трябва разочаровано да уточним, че тя почти не се виждаше. Столичният смог плътно скриваше от човешкото око прочутия витошки връх и само една част от планината едва се открояваше като призрачно, тъмно синьо видение в далечината.

– Никси, колко беше висок Черни връх? – въпроса бе зададен привидено нехайно от Симо, най-възрастния член на компанията. Русият тийнейджър се разсъни попримига колебливо и отвърна.

– Някъде около две хиляди метра!

– Питам, защото не мога да си спомня. – продължи лукаво Симо.

– Те още не са стигнали до тоя урок! – защити го баща му. Усмихна се и отметна назад дългата си кестенявата коса, чиято мода бе останала в миналото на далечните 70 те години.

– Коце, къде смяташ да оставиш колата? – попита Симо. Мълчанието трая повече от минута и затова той продължи.

– Като че ли е най-добре близо до началния и крайния пункт на похода.

– Значи до площад „Македония“! Там се срещат петицата и деветката. За два дена ако я оставя на паркинг ще ме обелят от плащане. Гарирам я направо на булеварда пък да става каквото ще.

– За кеф на авто-крадците!

– Фифти – фифти! Ако я откраднат се прибираме на автостоп.

– Я замълчи, да не те чуе дявола!

След десетина минути колата бе старателно паркирана между две

столични возила, заключена и с включена аларма. Нарамими тежките раници, провинциалните туристи се изправиха с вдървени от пътуването крака на трамвайната спирка и зачакаха появата на последното превозно средство което щеше да ги изведе от цивилизацията и запрати в лоното на природата.

– Хайде да погледнем картата! – подсети се Симо и извади от джоба на раницата си една карта на столицата в която за похвала на картографите бе отразено всичко но за негово нещастие се оказа абсолютно нечетлива.

– Забравил съм си лупата! Я погледни! Ти имаш орлов поглед.

– Хей тука трябва да се качим на автобус No93 за Драгалевци. Нали от там тръгваше кабинковият лифт?

– Абе мисля че беше от Симеоново! Какво ти е на раницата? Още малко и ще носиш само презрамките и! Отпорила се е стабилно, точно на снадката.

– Щях да я нося на обушар за да и мине два тигела но от бързане не остана време. Чакай! Хей сега ще направим един фокус! – Коцето сръчно свали раницата, издяна затягащия шнур и го прокара през снаждащата халка. – Хоп-па-а, готово! Така може вече да изкараме до края!

– Няма ли да идва вече тоя трамвай! – измънка отегчено Никси и се разархожда напред – назад.

– Пък като дойде гледай да не те превари някоя бабичка. Видиш ли свободно място, сядай и да не ти е зор! – посъветва го Симо.

– При социализма не ни учеха така! – забеляза Коцето.

– Абе, я карай...

– Иде! Давай бързо!

В съботната утрин трамваят бе достатъчно пълен за да намерят свободно място, но тинейджъра успяха да уредят. Той седна и се загледа сънливо през немития прозорец. Беше изморен от двучасовото пътуване и сега като че ли всичко му бе безразлично. Неусетно стигнаха крайната спирка. Слязоха от трамвая и се вмъкнаха в общата върволица от столичани, спретнато облечени и подготвени за съботния туристически излет.

– Виж! Там като че ли спират автобусите за Витоша! – оживено подхвана Симо. Трябва да видим кой е за Симеоново. Той се доближи до един възрастен софиянец и зададе болния си въпрос. Оня не му обърна никакво внимание. Сигурно си помисли че го майтапят. Кой ли ще е този невежа, който да не знае автобуса за Симеоново. Две големи опашки от хора се бяха наредили на две места до зелено боядисани метални парапети. Коцето и Никси се вляха в една от опашките, а Симо сновеше

насам и натам и разпитваше за маршрути и лифтове.

– Тук спира автобусът за Драгалевци! Не съм сигурен, че от там тръгва кабинковия лифт.

– Абе, детето за пръв път ще се качва на лифт. За седалков лифт и дума не може да става! – подхвърли нервно Коцето.

– Да идем на другата опашка! От там май тръгва автобусът за Симеоново.

– От опашка на опашка, нещо ми писна! Не мърдам от тука! Я виж колко народ се е наредил, като загубиш ред и чакай още един час. Аз за това навремето не останах в София, че ми се премрежваше погледа от опашки и блъсканици.

Симо примирено се нареди отзад и зачака със смътното безпокойство на дезориентиран турист.

Да се чудиш на тези софиянци! Почивен ден е! Опашката е повече от 20-на метра, а никой не си дава зор. Стоят спокойно и си разговарят за ежедневни неща, променени, напарфюмирани, начервени. А като дойде автобуса всичко за миг се променя. Юрват се като пилци към вратата, безцеремонно те избутват с лакти, блъскат се, настъпват се, пререждат се. Така се случи и сега. С голям зор влезли в автобуса, нещастните провинциалисти бяха принудени да застанат на един крак и заемат необичайната за тях поза на щраус надничаш в клозетна чиния. За тяхно щастие пътуването не трая дълго. Поемайки си с облекчение въздух те изхвъркнаха от адското возило и примигвайки към обедното слънце разкършиха изтръпнали ръце и нозе.

– Уф! Докога ще трае този ад! – промърмори Никси.

– Ами че той свърши! – успокои го баща му.

– Не бързайте! Тепърва започват опашките! – добави Симо. Я погледни там! Нещо да кажеш по въпроса?

– Леле-е-е! Каква опашка! – чукна се по челото Коцето.

– Не за опашката ми е мисълта а за лифта! Да виждаш някъде кабини?

– Седалчици! Само за двама! И вятъра ти вее край ушите! Никси, тате дръж се!

– Сега му е времето да става мъж! Все някой път трябваше да се качи на седалков лифт.

Никси бе леко пребледнял но за негова похвала не обелваше и дума по въпроса. Явно му предстоеше неизпитано досега приключение. Той ритна уж нехайно едно камъче и се загледа в големия надпис „Руска баня“. Един голям рус мъж бе нарисуван с многоцветни бои на бялата

стена на лифтовата станция. Явно половината от нея бе оформена като къпално и атракционно заведение. Те се наредиха на новата, този път 35 метрова опашка и примирено зачакаха. Слънцето напичаше немилостиво. Няколко деца се бяха скрили отсреща, под сянката на стар дрян. От към лятното барче на руската баня се разнасяше апетитната миризма на печени кебапчета. Досама опашката едно младо момче вадеше от лъскав казан варени мамули царевица и ги подаваше на изгладнели софиянци. Беше вече обяд. Симо извади от раницата платнената си бейзболна шапка с надписа „Джорджтаун“ и я нахлупи на главата си.

– Ще ни се пръснат тиквите! – обоснова се той.

– Я да застанем там, под стряхата! – предложи Коцето.

– Не е на добро това слънце!

Те бяха наближили входната врата на лифтовата станция. Шмугнаха се вътре и неочаквано пред тях се завъртяха седалките на лифта.

– Коце, ти вземи Никси при теб! Ще бъде по спокоен.

– Не се заплесвай бе! Сложи раницата си отпред! – стресна го гласа на разпоредителя.

Симо не бе подготвен за тази маневра. Издяна бързо раницата и започна наместването и отпред. Това обаче се оказа не лесна работа. Пречеше му традиционното за неговия набор коремче. Той се засуети, помая се. Тъкмо бе надянал едната презрамка когато седалката на лифта го удари по задника. Плъсна се на нея с такава сила че му секна дъха. В последния момент успя да се хване за металния носещ пилон и лифта го понесе щастливо нагоре към Голи връх.

До него се бе озовало едно младо момиче което наблюдаваше усилията му усмихнато с явен интерес. Раницата бе почти паднала долу в краката му. Той внимателно я повдигна, и надяна на рамото си и втората презрамка. Поради големия и размер предпазната щанга така и не можа да се закопчае. Отказа се!

Той се загледа нагоре, към върха на планината, където тъмни облаци покриваха вече половината небе. Опита да се обърне, за да види как стоят нещата с двамата му спътници но не успя. Твърде тясно е на тези седалки. Ако беше сам, можеше да изпробва да викне ехо, но уви, не бе сам.

Неочаквано вдигна дясната си ръка и помахна нагоре и встрани към седящите в седалката зад него, все едно искаше да им каже – „Хей, как сте бе!“ . Дали го разбраха? Едва ли! Никси в момента изживяваше стреса от първото качване на лифт, а баща му сигурно го тупаше по рамото и му говореше „Спо-око-о-йно бе турист! Нали искаше да ходиш на

Черни връх!“

С изкачването във височина, горещината постепенно преминаваше в свежа планинска хладина. Силен аромат на иглолистна гора и билки ги лъхна и раздвижи туристическото им въображение. Долу в ниското, една стръмна пътека се виеше сред храсталаци от къпини и глог. Група ентузиазирани туристи се катереха енергично по нея нагоре. От време на време те се спираха и вълни от жизнерадостен смях се разнасяше към вековната гора от черна мура. След това настъпваше отново тържествената тишина, носеща спокойствието и удивлението към дивната красота на тази планина.

Малко преди да стигнат до междинната лифтова станция „Бай Кръстьо“, лифтът внезапно спря. Дали бе повреда в електрозахранването или пък нещо друго така и не можах да разберат. След прехвърляне на втория лифт им обясниха, че една от пътничките не могла да слезе и за да се избегне нещастен случай били принудени да спрат лифта. Е, случва се и това! Накрая половин часовото пътуване към Голи връх свърши.

Те нарамиха раниците и тръгнаха бавно по широкия каменист път нагоре, към Черни връх. Малко преди да сторят това обаче Симо се обърна назад. Загледа се в насядалите туристи около масите на малкото ресторантче и възкликна.

– Там дали сервират шкембе чорба? Да знаете как бих хапнал една! Вече минава обяд и нещо ме стърже.

– Я погледни небето! Въпрос на време е да завали. Истински късмет ще бъде ако се отървем сухи до върха. Носим си доста ядене. Най-добре е да обядваме горе.

– Добре! Да вървим че и на мен нещо не ми харесва времето.

Големи групи туристи, млади и възрастни слизаха бързешком явно притеснени от времето. Някои пък бяха навлезли навътре в ниските храсталаци край пътя и беряха боровинки. Една възрастна жена бе поседнала, край пътя уморена и изтощена за да почине. Те я попитаха за разстоянието до върха но от едносричния и отговор разбраха че не и е до обяснения. Широкият път постепенно премина в стръмна пътека, пресичаща тук там добре огладени, големи гранитни камъни. Въобще растителността стана доста бедна. Големи каменни сипеи вдъхваха респект с дивата си красота. Тук там водни поточета ромоляха между огромните огладени скали. Ако пък се случеше да пресекат пътеката то краката им жвакаха в гъста и черна торфена кал. Потокът от слизаци хора се усили. Някак изведнъж застудя. Пронизваща студена въздушна

вълна ги обгърна и ги принуди да спрат за почивка.

– Симо, нещо капна, не усети ли?

– Май се започна! Има още един час път догоре. Ех, ако бяхме хванали лифта „Помагалски“ сега да сме вече на върха. Виждаш ли го! Хей там горе вляво! Даже и работи!

– Страхотно е да се возиш на лифт! – уточни Никси. Отначало ме беше страх но след това се чувствах супер. Цял ден бих се возил на лифт!

– И аз бих желал да се возя, особено сега и точно на онзи лифт хей там горе. – Симо познаваше лошото време във високата планина и знаеше какво ще последва но не искаше да плаши спътниците си.

– Хайде да побързаме, че има доста път!

Отначало по нарядко, а след това и по-често започнаха да падат дребни зрънца лед. Слизашите хора вече подтичваха, наметнати със дъждобрани и покривала. Облаците се състиха. Притъмня! Далечни мълнии раздираха небето.

– Интересно! Само ние сме онези дето се качват. Всичко живо слиза надолу! – констатира Симо.

– Те вече са видели Черни връх, а на нас тепърва предстои. Как да се откажеш като е хей там на едно ехо разстояние. За какво трепяхме толкоз път дотук. И на опашки се редихме. Не заслужава сега да се откажем. – Тези бодри думи, изречени от Коцето, бяха леко пропити с нотка нерешителност пред неизвестността.

– На мен ми е грижата за момчето! Гледай какво става! Хайде, вдигайте качулките а аз ще извадя чадъра.

Ставаше точно това от което Симо най-много се страхуваше. Редките ледени зрънца се смениха с нарастващи по големина плочки, плътно и яростно биещи парчета градушка. Те се втурнаха нагоре с явното желание да стигнат по бързо до върха. Симо се задъха. Редкият планински въздух не можеше да освежи хипертоничните му дробове. Той подвикна на спътниците си да го изчакат. Те се спряха но усиливащия се барабанен град ги принуди да продължат. Мътни кални потоци вода се спускаха по стръмнината и скриваха пътеката.

Едно младо семейство, скрито под полиетиленово наметало, се бе спряло на едно място и не смееше да мръдне. За няколко минути пътеката се покри с гъст слой ледени зърна. Възрастен мъж гол до кръста, покрил главата си с чанта еднокдневка, едва пристъпяше широко отворил уста с усилие да си поеме дъх.

Той залиташе в изтощение. Ледените лешникови зърна го шибаха

жестоко по голите рамене, крака, глава.

– Спрете! Елате тук под чадъра! Градът е много силен! Бързо! Елате... – гласът на Симо се губеше в яростния шум на градушката. – Те го чуха и приближиха. Тримата се свиха под чадъра и смутени се загледаха нагоре, където върха едва се различаваше през плътната ледена завеса.

– Никси ела тук, по-близо! – притегли го Симо. – Вдигнатата качулка няма да те запази.

– Имам чувството че ме бият метални сачми по главата! – оплака се тинейджъра.

– Симо, какво да правим? – Погледна го Коцето. Той вече не скриваше безпокойството си. Явно притеснен за момчето, бе готов на всичко за да избегнат по-нататъшни усложнения.

– Ако се върнем обратно, ни чака най-малко един час път. Лифтът едва ли работи в това лошо време. Ще стоим мокри до кости в горната лифтова станция и ще чакаме докато го пуснат. Може да минат и няколко часа докато слезем в София. А след това скапани и прогизнали от вода ще трябва да пътуваме обратно. Ще бъде кошмар! По разумно е да идем до върха. На половин час път е! Горе в чайната ще пийнем нещо топло, ще хапнем и след като спре градушката, ще идем до най-близката хижа за да се изсушим и наспим. Часът вече е два! Просто нямаме друг избор. Предлагам да тръгваме!

Лесно беше да се каже „Да тръгваме!“ Плътна стена от падащи ледени парчета скриваше погледа. Яростният шум заглушаваше всичко. Мълнии една след друга тряскаха около тях. Беше действително един свиреп леден ад.

С голямо усилие те закретаха нагоре по стръмнината, едва съзирайки и налучквайки пътеката под краката си. Впрочем тя се бе превърнала в кална река с по плитки и по дълбоки локви. Неочаквано пътеката свърши и пред тях се изпречи тесен дънер проснат между два големи камъка.

Този импровизиран мост бе така нестабилен и опасен за минаване, че им струваше голямо усилие за да го преодолеят. Под него бясно се пенеше придошла кална река. Преминаха го бавно, едва едва, заслепени от плющящата градушка. Голямата стръмна скала зад него изцеди и последните им сили.

Положението ставаше неудържимо и страшно. Коцето и Никси несъзнателно забързаха, видели най-сетне, на стотина метра пред себе си, старата постройка на метеорологичната станция. Симо отваряше широко уста. Въздухът не му достигаше. Сърцето му биеше лудо до

пръсване. Той спря. Обърна се с гръб към ледените струи. Чадърът му се огъна и се завърна обратно. Започна да пристъпя бавно с последни усилия. Върхът бе пред него. Само на петдесетина метра! Та нали за тази среща с него бе мечтал почти една година.

Такова чудо не беше преживявал през целия си петдесет годишен жизнен път. Беше виждал градушки, траещи най много петнайсетина минути но сегашната траеше вече почти час. И то каква градушка! Мокър до кости, едва пристъпящ от умора той се закле да не стъпва повече на тоя своенравен връх.

Чайната се появи като една манна небесна в тоя кошмарен момент. Симо бавно се качи по стръмните стъпала и влезе в малкото задушно помещение. Двата му спътници като два треперещи мокри парцала се мъчеха с голямо усилие да стоят прави на едно място. Това им се отдаваше съвсем лесно, защото помещението бе така претъпкано с хора, че ги подпиреха отвсякъде, с гърбове и лакти.

Пристъпянето само на един метър напред, ставаше със значителни усилия. Приблжиха се до шубера. Коцето бръкна в джоба си за да извади монети за чая.

Вместо това в треперещата му ръка се оказаха няколко мокри, залепнали хартийки които някой можеше да вземе и за парични знаци.

– Три чая! Два с коняк и един без! – посинелите му от студ устни трепереха неудържимо.

С едната си ръка влачеше раницата защото просто нямаше място където да я остави. Цялата „П“ образна маса бе заета с гъсто насядали един до друг хора. Някои се хранеха. Други пиеха чай. Трети просто разговаряха. Голямата печка беше вече загаснала но въпреки това бе доста топло и задушно.

С малко блъскане и бутане Симо можа да осигури едно малко празно място, непосредствено до вратата. Пиха чая от крак. Нямаше къде да седнат. След около половин час хората започнаха да напускат помещението. Вероятно градушката беше спряла. Непосредствено зад тях едно младо семейство освободи три места и те най после се отпуснаха изнемощели на грубо скованите столчета.

Извадиха набързо сухата храна. Коцето започна да прави своя специалитет, шопската салата. Режеше бавно доматиите, краставиците и сиренето. Ядяха бавно с усилие и мълчаха. Събитието, което току що преживяха ги бе смазало. Хлябът, продуктите и всички резервни дрехи за преобличане бяха мокри. Нямаше сухо място по тях. Какви ли още несгоди ги чакаха? Симо се загледа в Никси. Стана му някак тъжно и болно

пред момчето. То не бе заслужило такова изпитание. Така състоялото се запознаване с планината не бе предвидено в никакви техни планове. Дано само това приключение завърши без усложнения. Силният чай с коняка им вля нови сили. Те взеха по още един и с това настроението им постепенно се възвърна. Времето напредваше. Трябваше вече да тръгват. До най близката хижа имаше най-малко два час път. Ако не тръгнеха веднага щяха да ходят по тъмница.

– Тръгваме ли? – бодро се обади Симо.

– Хайде! Време е! – съгласи се Коцето.

– Накъде отиваме! – зададе своя въпрос Никси.

– Към хижа „Бор“. Около нея има няколко хижи. Все в една ще има легла за ношуване. Лошото е, че там съм ходил много отдавна. Преди 18 години! Забравил съм всички пътеки.

– Не се притеснявайте! Ще ви покажа пътя! – Това бе гласът на един човек на средна възраст, седнал досами тях, който досега не бяха забелязали. Той очевидно беше столичанин и познаваше добре витошките пътеки. – Витоша е малка планина но си е планина в пълния смисъл на думата. – продължи той. – Някои забравят това и пренебрегват опасностите които тя крие. Не се притеснявайте! Ще стигнете до „Бор“ и ще намерите легла за преспиване.

Тръгнаха! Навън беше студено. Градушката бе преминала. Ръмеше ситен дъждец. Спускането бе по-леко от качването. Беше обаче много разкаляно. Мокрите им дрехи заледяваха телата. Забързаха за да се затоплят. Сивите облаци почти се бяха разсеяли но слънцето все още се криеше зад тях. Някъде на запад съзряха влека на ски пистата „Коняръника“. Далеч напред се ширеше платото, една обширна равнина, богата на торф и вода. Това беше част от вододайната зона на столицата.

– Тясната пътека вляво от разклона е пътя за хижа „Бор“. Виждате ли малката постройка хей там. Това е заслона. Той сега е запустял. Пътеката минава досами него вдясно. Виждате ли я?

– Да! Няма да се объркаме. Благодаря ви! О извинете! Забравихме да се запознаем. Аз съм Симо. Това е Коцето а този малкия е Никси.

– Аз пък съм Митко!

– Много сме ти благодарни, Митко. Бъди здрав!

– Всичко добро ви желая. И да нямате много затруднения с хижарите.

Разделиха се. Тръгнаха бодро, с един оптимизъм на хора, току що изживели неприятен момент. Вървяха повече от час. Не се сещаха да спират за почивка. Бързаха защото времето напредваше. Краката им

жвакаха по мократа торфена пътека.

Далеч на запад, едва показалото се слънце, вече залязваше в златно зарево.

– Я погледнете от къде сме слезли! – подсети ги Симо. Те се обърнаха и възкликнаха от възхищение.

Горе високо, обвит в облаци бе останал Черни връх. Под него един след друг се спускаха каменните водопади. Дива и красива гледка. Достойна за гледане но само от хора готови на риск.

– А тук можем да си наберем и боровинки. – обърна им внимание Симо. – Хей това са! Опитайте! – Тримата се нахвърлиха на ниските храсталаци, отрупани с малки, черни, сладко-кисели плодове. Късаха ги и лапаха със шепи. По уморените им лица се разнесе една мека топла усмивка на удоволствие от хубавия миг. Вдясно долу, в далечината се виждаше столицата. Високите здания, подобно на малки млечно бели кутийки окъпани от златния залез, им напомниха за присъствието на цивилизацията.

– Я чакай да видя дали работи клетъчният ми телефон! А-а-ми! Намокрил се е! Не се сетих да го сложа в раницата. Щях да се обадя на жената. – разочарован обясни Коцето.

– Остави го! До утре ще изсъхне и ще проработи. Може да има зона на нечуваемост за сигнала.

Отминаха заслона. Зад хълма, пътеката започна да слиза стръмно надолу. Вдясно и вляво редовно срещаха пътни маркировки. Влязоха в гъста елова гора.

– Още петнайсетина минути и сме при хижа „Бор“! – компетентно заяви Симо. Мястото му беше много познато. Спомените от преди 18 години нахлуха в съзнанието му. Тогава бе едно младо момче, току що завършил инженер. Беше идвал за една седмица да почине в тая хижа. Имаше много приятни спомени от тези места.

– Гледайте! Вижте колко много гъби има! – посочи Никси някъде встрани.

– Не пипай че ще ти откъсна ушите. Това са отровни бе момче!

– Още една минута път остава до хижа „Бор“! Впрочем ето я!

Пред тях се показва една триетажна постройка. Симо се спря колебливо. Някак не приличаше на онова което бе запазил в спомените си.

Постройката беше занемарена, с олющена фасада и разбити прозорци. Не се виждаха никакви признаци на живот. На асфалтовата площадка пред хижата бе спрял един нов „Опел“. Младо семейство се суетеше около него.

– Коя е тази хижа? – попита Симо.

– Това е хижа „Бор“! Тя бе най-хубавата хижа преди години. Купи я един турчин и от тогава с години стои затворена. Направо я съсипаха. – отговори мъжа.

– Ще слезем тогава до „Тинтява“. Тя е само на пет минути път.

– Да, тя е малко по-надолу!

Мокрите дрехи и умората ги бяха съсипали. Вечерната тъмнина бавно ги обгръщаше. С вдървени крака те тръгнаха по тясната алея и не след дълго време пред тях се изправи спретнатата триетажна постройка на хижата. Влязоха в салон-ресторанта. Недалеч от горяща камина седеше хижаря, нисък, възрастен човек на пенсионна възраст. Вляво на една маса бяха наредени образци от вкусно приготвени ястия. Над нея светещо меню указваше цените на ястията и питиетата.

– Добър вечер! Има ли свободни места за ношувка? – Симо все още не бе сигурен, че ще им бъде предложен подслон.

– Да, има достатъчно! И то на доста ниска цена. Какви стаи ще искате?

– Една, с три легла.

– Хей сега! Седнете! Стоплете се! След малко ще дойде жената и ще ви настани. Можете да се разположите до камината. Ще сложа още дърва.

Тези думи бяха като мехлем за ушите на изнурените туристи. Те бързо извадиха мокрите дрехи и ги простряха на двата стола до камината. Хижарят засили огъня с един наръч сухи дърва.

Не след дълго от мокрите дрехи започна да се вдига пара. В мекия топъл полумрак живителната топлина на огъня приятно ги отпусна.

Дрехите една след друга изсъхваха и бяха заменяни с нови, чорапи, ризи, пуловери, обувки. Накратко обясниха на хижаря премеждията си а той цъкаше и им се чудеше. След това си поръчаха една скромна вегетарианска вечеря и по едно силно питие за дооправяне. Хижарката им показа стаята и им даде ключовете. Два часа седяха до камината докато дървата в нея изгоряха напълно. Дрехите почти бяха изсъхнали. Не им се ставаше но трябваше да лягат. На сутринта маршрута им щеше да продължи към местността „Златните мостове“ където щяха да хванат автобуса за София.

– Ех, сега да имаше една баня! – замечта си Никси на глас, мушкайки се в леглото.

– Можем само да се радваме, че имаме тоалетна в другото крило на стаята. Водата от мивката обаче им е ледена. – отбеляза Симо.

– По тая Витиша вода дал бог, не е като в нашия балкан. – заключи Коцето. Да знаеш, горе на върха бях решил, че стигнем ли веднъж в колата ще хвърля мокрите дънки и ще пусна парното до дупка, та чак докато се приберем.

– Не те ли е шубе, че ако те види някой катаджия по слип ще ти тръсне една глоба за неморално поведение.

– Къ-ъде ще се занича дали съм по слип или по панталон.

– Не ти ли изсъхнаха още дънките?

– А-ами! Още са мокри!

– Мамо ма-а!

– А на мен пък маратонките ми са мокри! – оформи положението Никси.

– Знаеш ли, че горе на върха така се бях шашнал, че забравих на детето горнището на анцуга. Какво ще обяснявам на жената не зная.

– То беше старо! Няма страшно! – успокои го Никси. – Ама каква градушка беше-е... Чукаше ме по главата като сачми.

Симо вече се унасяше в сън. Двете одеала приятно го затоплиха.

Коцето зад него дълбоко въздъхна и настана така дълго очакваната отморяваща нощна тишина. Заспаха дълбоко, непробудно. Призори, Никси започна да обяснява нещо на сън. Сигурно още преживяваше отминалия бурен ден.

Утринта настъпваше бавно. Прозорците постепенно избледняваха. Ранобудни птичи песни бавно ги събуждаха. Студения планински въздух ободрително навлизаше в дробовете им и вливаше нова сила в телата.

– Хей затова обичам да ходя по планините. – сънливо промърмори Коцето, убедил се, че и другите са вече будни. – Вечерта си скапан, а на сутринта си нов човек.

– Това е от голямото количество кислород. Хайде да ставаме, че ни чака път. Предлагам тук да закусим, толкова много ядене имаме, че ако не го изядем ще го върнем обратно.

Закуската им бе така обилна и разкошна, че окончателно възвърна прекрасното им настроение.

– Нали не съжалявате, че направихме този преход? – попита Симо.

– И още как! Без емоции живота е скучен! Следващия път сме към Рила нали? Нагоре към Мусала!?! – изрепчи се Коцето.

– Никси, какво ще кажеш?

– Ако и там има лифт ще бъде супер!

– Тук има още един лифт. Долу на „Копитото“! Но май не работи.

Ще слезем с автобус. – отговорът на Симо съвсем разочарова тинейджъра.

Сбогуваха се с хижарите и заслизаха по пътеката надолу, към „Златните мостове“.

– Коце, още ли са мокри дънките ти?

– Да бе! Хей тук, около джобовете!

– Докато стигнем до автобуса ще изсъхнат.

Отминаха хижа „Момина скала“. На едноименната поляна ги изненада вида на новия ресторант. Млад сервитьор с обръсната глава застилаше масите с покривки.

– Господине, ще може ли да пийнем по едно кафе?

Още не се е затоплила водата! – посрещна ги грубия глас на младежа. Зад него изскокнаха две кучета с ръста на теле. Те се насочиха към туристите с изцъклили кучешки погледи. Младият сервитьор така и не направи опит да ги успокои.

– Да вървим, че хей сега ще ни ръфнат. Тоя си мисли, че ако си има врагове кучетата ще го спасят.

– Кучешката охрана сега е символ на богатство. Я виж какъв луксозен ресторант е вдигнал собственика.

Продължиха надолу по асфалтовата алея за „Златните мостове“. Неочаквано обаче се появи един нов техен спътник. Охранен котарак с раирана жълтеникава козина подтичваше след тях и жално мяукаше. Той не ги изпускаше от погледа си и явно очакваше да му подхвърлят нещо за ядене. Симо се спря и зарови в раницата си.

– Да проверим дали ще яде бял хляб!

– Съмнявам се! Ако е мръвка, обезателно!

– Писане-е-е, мац, мац... – повика го Симо. Подхвърли му филията. Котарака помириса хляба и презрително отстъпи в средата на алеята.

– Остави го! Стопаните ще си го нахранят!

– Ама много е упорит! Още ходи след нас!

– Тарикат!

– Дали ще върви след нас така, чак до „Златните мостове“? – попита Никси.

– Съмнявам се като гледам какво се появява хей там, напред!

– Какво?

– Ами неговият биологичен враг!

На трийсетина метра една ранобудна, възрастна софийка, праметнала едnodневката през рамо, бавно пристъпяше по стръмнината. Зад нея един черен териер, дребен на ръст бе спрял и нервно фиксираше с

поглед котарака. Внезапно той се стрелна към него и след кратко, бясно преследване двата домашни любимци се изгубиха в храсталака.

– Никси, как си представяш „Златните мостове“? – зададе провокиращ въпрос Симо.

– Представям си ги като една позлатена китайска архитектура. С едни извивки, лъскави...

– Боже! Ами ако действително е така, досега крадците да не са оставили и един златен пирон! – Коцето се засмя широко, поглади сина си по главата и махна с ръка.

– Ето ги „Златните мостове“! Ако те пита някой дали си ходил там, можеш много да сгафиш.

– Защо?

– Защото следващия му въпрос ще бъде „А видя ли морените?“

– Какви морени, като онези от рекламата за вафлата – трепач?

– Не! Това са големи каменни водопади! Природна забележителност, която я има само тук. Ще ти ги покажа!

– Я каква карта! Целият район е начертан тук! – Коцето и Никси се заплеснаха в картата, закрепена на една стройна ела, а Симо отиде до откритото барче за да поръча сутрешното кафе.

Седнаха край една маса. Възрастните туристи с удоволствие отпиха на глътки ароматната тъмна течност.

Тинейджърът акуратно пиеше своята чашка с натурален сок. Те се загледаха нагоре. Зад езерото се откриваше величествена гледка. Големи обли камъни се спускаха на вълни от високия горист хълм, огрени от златните лъчи на изгряващото слънце. Една смесена компания от младежи, вероятно от някакъв спортен отбор, скачаше от камък на камък и звънливите им гласове ечаха в утринната тишина.

– Хей това са морените!

– Това ли! А пък аз си мислех...

Една оса се появи отнякъде, кацна на ръба на недопитата чаша с натурален сок и застина в любопитство.

– Хей нахалнице! – Никси замахна с длан към нея. В опита си да литне тя се блъсна в отсрещния ръб на чашата и падна в недопития сок.

– Не я пипай, че ще те ужили! Нека си пийне сок и тя. Нали е божие създание. – философски забеляза Симо.

– Божие създание...! На теб ще ти бъде ли приятно ако ти падне оса в чашата!

Симо погледна Никси сериозно, след това весело се засмя и каза.

– Разбира се! Никак няма да ми е приятно!

КРАЙ

© 2002 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2941>]